

Sovint, hom considera mínimament intel·ligent una persona quan aquesta, malgrat que pensa, creu i està absolutament convençuda de què és una “bona persona” en relació al seu proïsme, està en canvi capacitada per a sospitar, intuir i **detectar** que en realitat podria no estar comportant-se com a “bona persona” i, d’acord amb aquesta sospita, aconsegueix posseir la innata facultat de demostrar, i fins i tot sentir, tot el contrari, és a dir, que no és una “bona persona”. I aquesta intel·ligència es confirma quan, malgrat que el seu proïsme insisteix a convencer-lo de què sí que ho és, de “bona persona”, ell ja ha superat la fase que l’emmenà a la meditada conclusió de què no era una “bona persona”. Aleshores es prepara per a dubtar. I, de fet, dubta. Em referesc a la majoria dels éssers humans, i també a alguna que altra espècie animal. L’empresa capitalista actual, les empreses on treballem, tracten d’anihilar com siga tota possibilitat de dubte. L’empresa és, sempre i en tot, una presa de **decisiones òptimes**. I si el dubte apareix, ha de durar el temps mínim possible i, per descomptat, amb un efecte productiu excel·lent. Aquest camí cap al món sagrat de la decisió, que mena a l’Absolut del cost d’oportunitat i, per tant, a l’anihilació i posterior extinció del dubte, de qualsevol dubte, ens transforma a les persones, no ja en màquines, sinó en els botons de les màquines. És el **dubte**, com el riure, allò que des de sempre ens ha fet i ens fa humans. Els ordinadors no dubten; s’executen, o bé es paralitzen fins al moment de l’execució de les ordres aplicades, o bé, finalment, es queden penjats. Però no dubten. Per tal de no convertir-nos en computadores hauríem de recuperar el poder de dubtar, el nostre poder de dubtar. Per tal de prevenir, almenys, que dubten per nosaltres.